

شما رهبران اتحادیه‌ی اروپا آیلان و دیگرانی چون او را کشتید!

ترجمه و اقتباس: مصی ش.

«می‌گفتند، مراقب باشید،

دریا مثل قبر است،

اگر سقوط کنی دستش را به سویت دراز نمی‌کند،

سوار بر امواج شدم، در میانه‌ی دریایی که می‌درخشید،

اما، امواج تمام خانواده‌ام را با خود برد...»^۱

توحش. کلمه‌ی دیگری برای وصف آنچه که در مرزهای اروپا می‌گذرد، وجود ندارد. تصویر آیلان، کودک سوریه‌ای که بدن بی‌جانش در ساحل ترکیه پیدا شد، تنها یکی از جلوه‌های خشونت سرمایه‌داری افسارگسیخته است. تمام جهان از این تصویر سخن می‌گویند. شبکه‌های اجتماعی مملو از گزارش و ابراز احساسات و خشم شده است. دیگر نمی‌شود به این وضع ادامه داد... جانمان از اروپایی که به دژی با «ارزش‌های اروپایی» و «حقوق بشری» بدل شده، به لب رسیده است. واقعیت این است که شما اروپا را به یکی از خصمانه‌ترین مناطق دینا برای مهاجرین و پناهندگان و خارجی‌ها تبدیل کرده‌اید. مرزها را باز کنید. مرزها را ویران کنید.

سخنرانی احساساتی و اشک تمساح رهبران قدرت‌های امپریالیستی اتحادیه‌ی اروپا در مقابل کشتاری که سال‌هاست در این منطقه ادامه دارد، نمی‌تواند، مسئولیت آنان را نسبت به این کشتارها پنهان کند.

آیلان و خانواده‌اش اهل کوبانی بودند، شهری که در محاصره‌ی داعش قرار گرفته بود و مردم در آنجا هفته‌ها مقاومت کردند. داعش چیزی به غیر از نتیجه‌ی دخالت‌های هیولوار امپریالیسم در افغانستان و هم‌چنین عراق نیست. هیچ‌کس باور نمی‌کند که این دخالت‌ها برای برپایی «دموکراسی» در این کشورها

^۱ . بخشی از یک ترانه:

بوده است. به طور مشخص، این دخالت‌ها تلاش امپریالیسم امریکای شمالی و متحدین‌اش برای تحمیل هژمونی و پیکربندی جدید ژئوپولیتیک در جهت حفظ و گسترش سلطه‌ی خود در همه‌ی قاره‌های جهان بوده است. اگرچه آنها [امپریالیسم امریکای شمالی و متحدین‌اش] با شکست روبرو شدند، اما داعش پدیدار شد.

«ما فکر می‌کنیم که مهمترین مسئله، برقراری صلح و امنیت در این بخش از جهان (سوریه) می‌باشد»، این سخن را دیوید کامران که یکی از مهاجرستیزترین رهبران اروپایی است، با وقاحت اعلام کرده است. این سخن با آنچه که رهبران قدرتمند جهان سالهاست بطور واقعی و عملی در این منطقه انجام می‌دهند، در تضاد است. دخالت «بشر دوستانه»ی قدرت‌های امپریالیستی شرایط را وخیم‌تر کرده است. «شورشیان» با بهره بردن از هرج و مرج حاکم در آنجا چندین و چند برابر شدند و در این میان گروه‌های ارتجاعی و افراطی از جمله داعش گسترش یافتند.

پیامد مستقیم این وضعیت این است که از ابتدای جنگ، هزاران نفر کشته و میلیون‌ها نفر در داخل کشور و یا در کشورهای همسایه (مانند ترکیه، لبنان و اردن) آواره شدند. این عاملی است که هزاران انسان را وادار کرده برای فرار از بمب‌ها و خشونت جنگ جان خود را به خطر بیندازند. هزاران پناهجوی سوریه‌ای که روزانه به اروپا می‌رسند، تنها معدودی از فراریان این وضعیت هستند، چرا که بخش عظیمی از پناهجویان سوریه‌ای در کشورهای همسایه به سر می‌برند. بدون شک این اروپا نیست که بیشترین پناهجویان را از سوریه، عراق و افغانستان را در خود جای داده است.

هزاران نفر برای رسیدن به اروپا از طریق دریای مدیترانه، در آب‌ها جان می‌سپارند. بخشی از آنها از لیبی حرکت می‌کنند. لیبی کشور دیگری که به واسطه درگیری‌های مسلحانه ویران شده و «بمب‌های بشر دوستانه»ی امپریالیست‌ها هنوز به ویرانی و تباهی این کشور ادامه می‌دهند. در واقع ائتلافی از دول غربی برای دخالت در روند «انقلاب‌های عرب» شکل گرفت تا از پیشرفت انقلاب جلوگیری کرده و منافع اقتصادی و سیاسی این کشورهای متحد را حفظ کند.

«گارد مرزی قذافی» به سرعت جایش را به تعداد بی‌شماری از نیروهای کوچک مافیایی داد؛ نیروهایی که از قبل فرار انسانها از جنگ و ویرانی، تغذیه می‌کنند و پروار می‌شوند. برای این افراد، جان انسانها اهمیتی ندارد و چنین است که هزاران نفر تاکنون در دریا کشته شدند. رهبران اروپا این را می‌دانند. آنها اجازه می‌دهند که راهزنان و افرادی که از طریق قاچاق انسانها گذران زندگی می‌کنند، به این کار ادامه دهند، تا مبدا دیگران هم سودای اروپا را در سر بپرورانند. برای رهبران اروپا هم جان این انسانها ارزشی ندارد...

هزاران مهاجر به ویژه از کشورهای جنوب صحرای افریقا از فقر و فلاکت فرار می کنند. این درست همان منطقه ایست که فرانسه از ده ها سال پیش و حتی از قرن ها پیش نقش ویرانگری را در آن ایفا کرده است. در این سال های اخیر فرانسه در صدر چندین دخالت نظامی، نه تنها در لیبی و سوریه، بلکه هم چنین در ساحل عاج، مالی، جمهوری افریقای مرکزی و تعداد دیگری از کشورهای سابقاً مستعمره در افریقا قرار داشته است.

خانواده ای آیلان سعی کردند به صورت قانونی به کانادا بروند، اما تقاضای این خانواده برای دریافت ویزا مورد قبول اداره ی مهاجرت واقع نشد در بالاتر گفته شد که آیلان و خانواده اش اهل کوبانی، شهر کردنشین سوریه بودند. ترکیه با همدستی سازمان ملل، از اعطای عنوان پناهنده ی سیاسی به کردهای سوریه جلوگیری می کند. بر این اساس، مقامات اداره ی مهاجرت در کانادا تقاضای پناهنگی خانواده آیلان را رد کردند.

دولت های امپریالیستی با اتکا بر بهانه های بسیار متنوع با ورود پناهجویان به کشورهاشان مخالفت می کنند. و حق قانونی ورود را از آنها سلب می کنند. حتی وخیم ترین شرایط هم این قوانین را تغییر نمی دهند. یکی از اصلی ترین دلایل مرگ و میر پناهجویانی که به سوی اروپا می آیند، همین سلب حق قانونی ورود به اروپاست. در واقع این سیاست بیگانه هراس دولت هاست که سبب می شود پناهجویان جان خود را به خطر بیاندازند.

باید بلافاصله مرزها را گشود و از پناهجویان استقبال کرد، باید تمام پناهجویان را، چه کسانی که از جنگ فرار می کنند و چه کسانی که از فقر می گریزند، بدون محدودیت پذیرفت. هیچ راه حل دیگری جز گشودن مرزها برای پایان دادن به قاچاق انسان ها و به ویژه توحش مرگ انسان ها در دریا وجود ندارد.

منبع:

[!autres les tous et lui ,Aylan tué avez qui vous est'C](#)